

Dramat'áčata a já?

Dětský svět mě přitahuje. Zdá se být tak vzdálený, ale jeho ozvěny si člověk nese sebou, ať je na světě jakkoli dlouho. Někdy mi není jasné, jestli já nerozumím dětem, nebo jestli ony nerozumí mně. Ale pedagog je badatel. A pokud opravdu chce, objeví v každém z dětí mnoho nového, pro dítě jedinečného a pro sebe něco z toho zapomenutého. Na dětech předškolního věku je fascinující, jak jsou chytré. Vědí a rozumívají, než si mnozí dospěláci uvědomí, a moje práce mě naučila nikdy je nepodceňovat. Umí si hrát, rychle vstupují do fiktivního světa, kde se může všechno stát, a když člověk věří tomu, co s nimi dělá, chtějí jít tu cestu s ním. A ve chvíli, kdy se ve mně rozsvítí

to poznání, přestala jsem se bát mluvit složitěji, klást nároky a přenášet na děti díl zodpovědnosti. A rozdávat pohazení a objety, když to občas potřebuji...☺
Existuje jedna ošemetná otázka. Je možné s tak malými dětmi dělat divadlo, navíc divadlo nesené na křídlech filosofie dramatické výchovy?

Jak udělat představení?

Otázka, před kterou jsem každý půlrok v Nové Trojce postavena já, zní trochu jinak: Jak to udělat, abych mohla s tak malými dětmi vytvořit divadelní představení? Přijít za dětmi se scénářem, nalajnovat

Zkoumáme, hrajeme si, zkoušíme...

jim, kde jak stát a co kdy říct, je způsob, který si ta křídla jedním tahem odřízl a ani se to nesnaží zakrýt. Já a moje Dramat'áčata na to jdeme tak, že si předlohu nebo téma nějakou dobu zkoumáme, hrajeme si, zkoušíme, jak by se co dalo předvést a co je pro nás důležité, a potom ve dvou hodinách složíme kousek po kousku dohromady a máme představení. Já říkám, že to, s čím vystupujeme, je silně koncentrovaná ukázková hodina naší práce. A kdyby vás ještě něco zajímalo, zeptejte se Dramat'áčat – ty vám řeknou, pěkně po svém, jak to všechno je... ■

Hedvika Švecová

ZÁKULISÍ Hedviky Švecové,
lektorky kurzu Dramat'áček

Oblíbené jídlo: Já můžu všechno, kromě všeho, co spadá pod pojem „zabijačka“ a dušené kapusty. Hlavně když je to barevné, ukojí to touhu po masném i zeleninovém a když nakonec přijde sladká tečka s kávou.

Oblíbené pití: Zelený čaj v keramické konvičce s kopretinami, káva s mlékem a ředěný džus. Vinem nepohrdnu, když je na něj nálada.

Oblíbená barva: Modrá... Zelená... Oranžová... Červená... Vlastně žádnou nezavrhnu, jen jsem zjistila, že se neoblíbám do fialové a růžové.

Oblíbená píseň: Jedna jediná neexistuje. Momentálně hodně poslouchám René Aubryho, Amelii z Montmatru a Slovenské tance. A v záloze čekají UDG, Skap a Tori Amos.

Oblíbená činnost: Posedět v kavárně, uvařit večeři a prohlížet si knihy o Číně. Psát diplomovou práci – to sem ještě nepatří, ale doufám, že se to časem změní. ☺

Oblíbená kniha: Pán prstenů, Oceán moře A. Barrica, O klíči (protože je mi námětem představení s Dramat'áčaty) a všechno, co se Číny týče.

Oblíbený film: Barry Lyndon, Pán prstenů, Krotitelé duchů. Ty hlavně.

Oblíbená osobnost: Doc. Eva Machková, úžasná chytrá paní a vedoucí mé diplomky. (Paní docentce pošleme samozřejmě jeden výtisk Brepty... - pozn. red.)

Oblíbené místo: Zamčený a napůl zapomenutý kostel sv. Jakuba v Jindřichově Hradci. A teď dost často postel.

Oblíbený prostor N3: Malá herna, to je moje království. A nová skladovací.

Motto: Člověk by se měl snažit naučit se ocenit a dopřát si sladké nicnedělání. Jednou za čas. Protože potom se i povinnosti dají zařadit do kolonky „oblíbená činnost“! ☺ ■

-ab-